பிரிவு III:

நம்முடன் தேவனுடைய உறவு

"தேவனுடைய வரையறையற்ற தன்மை" என்ற முதல் பாகமானது தேவனுடைய பரந்த தன்மையை வலியுறுத்திற்று. நாம் அவருடைய எங்கும் நிறைந்த தன்மை, எல்லையற்ற அறிவு மற்றும் சர்வ வல்லமை ஆகியவற்றைக் கவனித்தோம். தேவனுடைய இந்த வானுலகப் பண்புகளை மட்டுமே நாம் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருந்தால், இவ்வுலகில் மிகச் சிறு புள்ளிகளாய் இருக்கின்ற நம்மைப் போன்றவர்களுடன் அவர் உறவு வைக்க விரும்புவது ஏன் என்பதைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாகி விடும்.

"நமக்காகத் தேவனுடைய சந்தர்ப்பப் பொருள்" என்ற இரண்டாவது பிரிவில், அவரை சிருஷ்டிகராகவும், நம்மை அவர் படைத்த உலகில் வைக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகளாகவும் நாம் கண்டோம். தேவன் வரலாற்றில் ஒரு நாடகத்துவப் பணி செய்துள்ளதையும் அந்த வரலாற்று நாடகத்தில் நாம் ஒரு பாகமாய் இருக்கின்றோம் என்பதையும் நாம் உணர்ந்தோம். பிறகு நாம் தேவனுடைய மிக மேன்மையான பண்பாக இருப்பது அவருடைய பரிசுத்த தன்மையே என்று கவனித்தோம். ஆகையால், அவரது சிருஷ்டிப்பானது ஒழுக்கப் பண்புடையதாக இருக்கின்றது. அவரது அருளிரக்கத்தின் மூலமாக உலகத்தில் கிரியை செய்யும் அவருடைய வரலாறானது குறிப்பிட்ட நிறைவான முடிவுடன் கூடிய ஒழுக்க நியதியைப் பெற்றுள்ளது. அந்த நியதியை நோக்கிய ஒழுக்க அணி நடையில் நாம் பங்கேற்க வேண்டும் என்று அவர் நம்மிடத்தில் எதிர்பார்க்கின்றார். இந்த அணிநடையை நாம் வெற்றிகரமாய் முடிப்பதற்கு நமக்கு அவரது உதவி, உற்சாகப் படுத்துதல் மற்றும் அன்பு ஆகியவை தேவைப்படுகின்றன. ஆகையால், நாம், நம்முடன் தேவனுடைய உறவு பற்றியும் அவர் தருகின்ற தெய்வீக உதவி பற்றியும் பரிசீலனை செய்வோம்.

> *வேத வாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக் கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும், எந்த நற்கிரியை யுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப் படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது (2 தீமோ. 3:16, 17).*

> *வேதத்திலுள்ள எந்தத் தீர்க்கதரிசனமும் சுயதோற்றமான பொருளையுடையதாயிராதென்று நீங்கள் முந்தி அறிய வேண்டியது. தீர்க்கதரிசனமானது ஒருகாலத்திலும் மனுஷருடைய சித்தத்தினாலே உண்டாகவில்லை; தேவனுடைய பரிசுத்த மனுஷர்கள் பரிசுத்த*

ஆவியினாலே ஏவப்பட்டுப் பேசினார்கள் (2 பேது. 1:20, 21).

தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும் படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார். உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கும்படி தேவன் தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பாமல், அவராலே உலகம் இரட்சிக்கப் படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார். அவரை விசுவாசிக்கிறவன் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படான்; விசுவாசியாதவனோ, தேவனு டைய ஒரே பேறான குமாரனுடைய நாமத்திலே விசுவாச முள்ளவனாயிராதபடியினால், அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட் பட்டாயிற்று. ஒளியானது உலகத்திலே வந்திருந்தும் மனுஷருடைய கிரியைகள் பொல்லாதவைகளாயிருக்கிறபடியினால் அவர்கள் ஒளியைப் பார்க்கிலும் இருளை விரும்புகிறதே அந்த ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பொல்லாங்கு செய்கிற எவனும் ஒளியைப் பகைக்கிறான், தன் கிரியைகள் கண்டிக்கப்படாதபடிக்கு, ஒளியினிடத்தில் வராதிருக்கிறான். சத்தியத்தின்படி செய்கிறவனோ, தன் கிரியைகள் தேவனுக்குள்ளாய்ச் செய்யப்படுகிறதென்று வெளியாகும்படிக்கு, ஒளியினிடத்தில் வருகிறான் (யோவா. 3:16-21).